

1. KAPITOLA

MADDIE

10. října 1998

Milá Maddie,

je ti pět a zbožňuješ žlutou barvu. Včera ses mě dokonce zeptala, jestli se za ni můžeš provdat.

Doufám, že ji ještě pořád v jednom kuse nosíš.

(A taky doufám, že sis pro sňatek našla někoho vhodnějšího.)

Zajímavost dne: Když dorazili Španělé do Ameriky, mysleli si, že slunečnice jsou ze zlata.

Lidský mozek má takovou představivost!

Navždycky zůstaň kreativní.

S láskou

máma

Už to tak bylo. Ranila mě mrtvice.

Všechno tomu nasvědčovalo a momentálně jsem si byla jistá, že už jsem viděla dost dílů *Chirurgů* na to, abych si dokázala sama stanovit diagnózu:

Zmatenost? Ano.

Celková otupělost? Rozhodně.

Náhlá bolest hlavy? Potíže s viděním? Potíže s chůzí?
Ano, ano a ano.

Dobrá zpráva byla, že jsem tu měla doktora. *Doslova*. Když se všechny ty symptomy objevily, vracela jsem se právě s jedním do svého bytu. Alespoň jsem měla tu výhodu, že by se mi dostalo okamžité lékařské pomoci, kdybych ji potřebovala.

Vrazila jsem ruce do svojí žluté flitrované bundy s fialovými puntíky (moje oblíbená), narovнала rama a zabodla pohled do mohutné postavy, jež seděla na vršku schodiště před mým pronajatým bytem. Přála jsem si, aby ten člověk prostě zmizel.

Zůstal nehybný a namodralá záře jeho telefonu mu osvětlovala rysy tváře. Kolem něj zurčivě bublal život prosycený letním slunovratem. Všechna medově zbarvená světla v ulici zachycovala jeho profil, jako kdyby stál na pódiu a vyžadoval veškerou pozornost. Zmocnila se mě hrozná panika. Zнала jsem jenom jednoho člověka, kolem kterého celý vesmír křepčil jako havajské tanečnice.

Neochotně jsem vyloučila, že bych měla mrtvici.

Ne. Jak by ho mohlo napadnout se tu ukázat? Zvlášť poté, jak jsem odešla?

„... a můj malý pacient se ke mně naklonil a povídá: ‚Můžu ti říct tajemství?‘ a já na to: ‚Ehm,‘ a myslím jsem si, že mi vyklopí to, že se jeho rodiče budou rozvádět. On ale jenom vyhrknul: ‚Konečně jsem přišel na to, čím se máma živí.‘ Zeptal jsem se ho, co to teda je, a on mi odpověděl – a teď se podrž, Maddie.“ Ethan, kluk, co jsem s ním šla na rande, zvedl ruku a přihrčil se s druhou rukou položenou na koleni, čímž očividně přeceňoval komický potenciál toho příběhu. „Když jsem ten den ztratil první zub, strčila mi pod